

stolene og ikke Administrationen, der skal bestemme, om der er nogen Del af den sidste Baretægtssarrest, der ikke bør komme til Afkortning. Det ærede Medlem for Viborg omtalte den tredje Straffelov, som jeg jo ogsaa gjorde i mit indledende Foredrag, og at denne har den omvendte Regel, at Domstolene skulle bestemme, om Baretægtssængsel eller om i alt Fald en Del af dette skal afkortes i Straffen. Men det ærede Medlem tilføiede, at saavidt han vidste — og deri tror jeg, han har Ret — er det Reglen, at det bestemmes, at Baretægtssarresten afdrages i Straffen, forsaavidt endel af dens Langvarighed ikke er forskyldt ved den Paagjældendes eget irrigt Forhold under Sagen. Jeg nævnte i mit indledende Foredrag — hvad ogsaa beræftedes ved Afriinger fra det høitærede Medlem fra Viborg — at det kommer omtrent ud paa det Samme, enten man gaar den ene eller den anden Vej, enten man lader Domstolene bestemme, hvor meget der skal afkortes, eller lader Domstolene bestemme, at saa og saa meget maa ikke afkortes; men jeg nævnte tillige, at naar jeg var gaaet den Vej, som Lovforslaget indeholder, var det, fordi jeg havde fulgt det Spør, som allerede er anvist ved almindelig borgerlig Straffelovs § 13, hvor det jo er Administrationen, der bestemmer om de Betingelser, som ere nævnte i § 13 for at afkorte Noget i den Straffetid, paa hvilken Dommen ligger, ere tilstede. Naar Vedkommende er dømt til 8 Maaneders Jøbedringshusharbejde, saa kommer han jo ikke til at sidde i 8 Maaneder i Forbedringshuset, men til kun at sidde i 6, naar det er i Enkeltealle, og det er overladt til Administrationen at afgjøre, hvorvidt han kan henføres i Enkeltealle, og hvorvidt saadan Afkortning paa Grund heraf bør finde Sted. Det Samme gjælder om de større Afkortninger i den idømte Straf, der ere nævnte i Straffelovens § 13. — Jeg skulde altsaa for mit Vedkommende ikke have det mindste af erindre ind, at man forandrede Lovforslaget derhen, som det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds nævnte, og som man har i Tydskland, at man lader Domstolene bestemme, hvor meget der skal afkortes. Det er mine Dine kun den samme Regel, som Lovforslaget indeholder, sagt paa en anden Maade, men den fører til samme Resultat. Jeg vilde altsaa ikke behøve at sige, hvad det ærede Medlem fra Viborg ogsaa rettede, naar han nævnte, at det egentlig var en Omgjørelse af Dommen, som man lod Administrationen foretage, at det ikke er Tilfældet, i det mindste ikke anderledes, end saaledes som allerede Staffelovens § 13

i de Tilfælde, som den omtaler, foreskriver, men jeg bemærkede meget vel, at det meget ærede Medlem heller ikke stærkt betonede, at det var en Omgjørelse af Dommen, saa at hans Mening ikke var til at misforstaa. — Jeg ventte mig deriøst til den meget ærede Justitsminister. Jeg maa tilstaa, at jeg egentlig er bleven forhavset over hans Modstand mod Lovens, og dette gjælder da ogsaa om de Indvendinger, som den meget ærede Minister fremførte mod Lovslaget. Den høitærede Minister mente først, at naar man forstaa Lovforslaget paa den rette Maade, saaledes, som jeg heller ikke tror, det kan misforstaaes, saa vilde det kun være meget saa Tilfælde, i hvilke det overhovedet vilde komme til Anvendelse. Det veed enhver af os, som i saa mangfoldige Aar have i vor daglige Gjerning beskæftiget os med den Slags Sager, at det langt fra ikke vil være Tilfældet, og at det ikke forholder sig saaledes, som den meget ærede Justitsminister mente, det hørte han nu blandt Andet ogsaa af det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein). Hvad den sidstnævnte ærede Taler anførte i den Retning, er naturligvis fuldkommen rigtig, og det ærede Medlem paaviste med stor Bestemthed, og saa fuldkommen korrekt, at det Regel, som Lovforslaget tilsigter, man sætte nu Reglen paa den ene eller den anden Maade — saaledes, som jeg før omtalte —, i mangfoldige Tilfælde vil komme til Anvendelse. Dette var det Gte. Saa talte den meget ærede Justitsminister om, at det vilde efter hans Formening dog være i høi Grad utrimeligt, om Baretægtssarresten i Tilfælde af Appel — altsaa den Del af Baretægtssarresten, som foranlediges ved, at Sagen appelleres — skulde fradrages ved Videlsen af Straffen. Den ærede Minister mente, at dersom den vedkommende Domsælde selv appellerede, saa maatte det jo vel tilskrives hans eget Forhold under Sagen, at han bliver ved at sidde i Arrest. Det tror jeg dog, der kan være Spørgsmaal om, men jeg skal ikke komme videre ind paa den Side af Sagen. Men nu, dersom det Offentlige appellerer, som den meget ærede Justitsminister ogsaa omtalte? Det Offentlige appellerer, som bekendt, ikke alene for at faae Straffen stærket, men ogsaa i mange Tilfælde, fordi det finder, at den ved Underrettsdommen idømte Straf er for streng for haard, og at det skal prøves af den overordnede Domstol, om det ikke er Tilfældet. Jeg tager altsaa det Tilfælde, at Justitsen, og det er som bekendt udenfor Kjøbenhavn Amtmanden, appellerer en Dom, som forekommer ham for haard, og det viser sig, at